

ἀπέναντι τοῦ δελέατος τούτου. Τὰ χρήματα ἐγένοντο δεκτά.

Μὴ ἐπιθυμῶν, κατ' ἀρχάς, διὰ σκανδάλου φανερώς διαρρήξεως μετὰ τῆς συζύγου του, νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς περιττὰς διαδόσεις καὶ κακολογίας, ἀπεφάσισε νὰ ἀναμείνῃ ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἀκολουθῶς, ὑπὸ εὐλογοφανῆ διὰ τὴν κοινωνίαν πρόφασιν, νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν καὶ ἀπέλθῃ εἰς Εὐρώπην, νὰ διατρίψῃ ἐκεῖ μὴνές τινας, ἀκολουθῶς δέ, ἐπανερχόμενος ἡσύχως εἰς τὴν πατρίδα, νὰ ζητήσῃ δημοσίον ὑπηρεσίαν, κατ' ἀρχάς εἰς ἐπαρχίαν τινὰ, καὶ ζήσῃ ἐκεῖ, μακρὰν τῆς πολυτίμου συζύγου του. Πλειότερον παντὸς ἐφοβέτο τὸ κοινωνικὸν σκάνδαλον, καὶ τὸν φόβον τοῦτον ἐγέννα ἐν αὐτῷ πρὸ παντὸς ὁ κίνδυνος διὰ τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ θέσιν του, ἥτις ἄλλως τε ἦτο ἀρκούντως περιφανής. Ἡ ὑπόθεσις δι' ἣν ἐκατηγορήθη οὐδόλως ἐβλάψεν αὐτὸν εἰς τὰ ὅμματα τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς του, διότι ἡ ἐκβάσις τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ ὁ θόρυβος, ὃν ἤγειρεν ἡ ἐφημερίς τοῦ Τσέμς, κατέδειξεν πανηγυρικῶς, πρὸς τε τοὺς προϊσταμένους του καὶ τῇ κοινωνίᾳ, τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀθωότητά του. Ἡ προϊσταμένη του ἀρχὴ ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς στοργῇ ἐθεώρει τὸν Πλάτωνα ὡς ἀθῶως παθόντα, τίμιον ἄνδρα καὶ ἀπεφάσισε δι' ὅσας ὑπέστη οὗτος συμφοράς, νὰ φανῇ πρόθυμος εἰς παραδοχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μετ' ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, ἅμα ὡς οὗτος ἀπηλλάγη τῆς κατηγορίας. Ἡ προϊσταμένη ἀρχὴ του ἠθέλησε νὰ χροποιοῖσιν καὶ παρηγορήσῃ τὸν χρήσιμον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, καὶ ἰδοὺ ὥραίαν τινὰ ἡμέραν, ἀπεσταλμένος ἐκόμισεν αὐτῷ δίπλωμα καὶ πυξίδα μετὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Βλαδημίρου. Ἐνὶ λόγῳ, ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὴν θέσιν του καὶ διὰ τοῦτο ἐφοβέτο τώρα πᾶν σκάνδαλον κατ' ἐξοχὴν ἀφορῶν τὸν οἰκογενειακὸν αὐτοῦ βίον, διότι ἡ κοινὴ γνώμη, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν φυσικὴν δυσμορφίαν τῆς συζύγου του, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ κατακρίνῃ ἀποκλειστικῶς αὐτὸν καὶ μόνον, θὰ ὑπελάμβανεν αὐτὸν τύραννον καὶ ἀπάνθρωπον, ἐλαφρόνουν καὶ ἐπιπόλαιον, τοιαύτη δὲ φήμῃ θὰ ἦτο αὐτῷ λίαν ἐπιβλαβής. Ἀπαντα ταῦτα ὁ Πλάτων τὰ ἐσταθμίσει, τὰ ὑπελόγησε, καὶ διὰ τοῦτο συνεπέρανεν ὅτι ὤφειλε μετὰ πάσης προφυλάξεως νὰ διαρρήξῃ πάντα δεσμὸν πρὸς τὴν σύζυγόν του, οὐχὶ ἄλλως ἢ μετὰ τὴν ἀθωοτέραν καὶ εὐλογωτέραν πρόφασιν, ἵνα μὴ ἐνοχλήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κύκλου του.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ διακόσιαι πεντήκοντα αὐταὶ χιλιάδες δὲν ἄφινον αὐτὸν ἡσυχον. Μετ' αὐτῶν ἀφρυνίσθη ἐν αὐτῷ μετὰ νέας δυνάμεις ἡ ἀρχαία διψα τοῦ ταχέος καὶ μεγάλου κέρδους. Τὰς διακοσίας πεντήκοντα ταύτας χιλιάδας δὲν τὰς ἐθεώρει δὲ καὶ μεγάλον πρᾶγμα. Ἡ ἀρχαία καὶ ἡ κολακευτικωτέρα τῶν ὀνειροπολήσεών του, νὰ καταστῇ ἑκατομμυριούχος, νὰ διαχειρίζεται κολοσσαῖα κεφάλαια, ἀνε-

φάνη αὐτῆς καὶ ἤρξατο μειδιδῶσα διὰ τοσοῦτον γλυκείας ἐλπίδος, ὥστε ὁ Πλάτων δὲν ἀντέστη καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ παίζῃ εἰς τὸ χρηματιστήριον. Ἐσκόπει νὰ ριψῇ ὡς θυσίαν εἰς τὴν ἀπληστον Λιουδμήλαν ἅπαντα τὰ μέσα τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀφαιρεθέντα, ν' ἀποκτήσῃ νέαν, κολοσσαίαν καὶ ἀνεξάρτητον περιουσίαν, καὶ τότε νὰ ζήσῃ νέον καὶ ἐλεύθερον βίον — βίον ὅλως ἀνεξάρτητον. «Τότε, διελογίζετο ὁ Βελτίσσεφ, θὰ ἐπιστρέψω τὰς διακοσίας πεντήκοντα ταύτας χιλιάδας εἰς τὴν δύσμοιρον Εἰρήνην καὶ θὰ τὴν ἱκετεύσω νὰ τὰ δεχθῇ, θὰ τῇ ὁμολογήσω ὅτι ἐπωφελήθην αὐτῶν ἀτίμως καὶ δολίως· θὰ μετανοήσω καὶ θὰ τῇ ζητήσω συγγνώμην. . . » Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις ἦτο δι' αὐτὸν ἡ μᾶλλον παρήγορος ἐλπίς, καὶ πράγματι κατ' ἀρχάς ἡ τύχη ἤρξατο μειδιδῶσα αὐτῷ ἀρκετὰ εὐμένως. Ἡ Λιουδμήλα ἐγνώριζε πάντα ταῦτα, τὰ ἐμάντευε, παρεμόνευσεν, κατεσκόπευσεν αὐτὸν καὶ ὠργίζετο, ἐσπαράσσετο ὑπὸ τῆς ιδέας καὶ τοῦ φόβου μὴ ἀπολέσῃ τὸν δουλὸν της, διὰ τὴν βίαν του τοῦ οἰοῦντος τοσαύτην ἡττᾶν ἡδύτητα καὶ παρηγορίαν. Ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ χρηματιστήριου δὲν εἶνε σταθερά, ταχέως δὲ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἀπληστον διώκτην της. Ὁ Πλάτων ἤρξατο νὰ χάνῃ ἀρκετὰ ὑπέρογκα ποσά, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ σταματήσει ἐν καιρῷ. Τὸ πυρετῶδες αἶσθημα τοῦ μανιωδούς παίκτη καὶ ἡ γοητεία τῆς ὀνειροπολήσεως κατέπνιξαν τὴν φωνὴν τῆς φρονήσεως καὶ ἰδοὺ, διακινδυνεύων, πάντοτε περισσότερον, πάντοτε τολμηρότερον, ὥραίαν τινὰ ἡμέραν ἐξετέθη λίαν καὶ αἴρνης. . . εὐρέθη ἐκ νέου πένης ἀπολέσας πάντα σχεδὸν τὰ χρήματά του μέχρις ὀβολοῦ.

Ἐκὼν ἄκων ἐδέχθη αὐτῆς νὰ ὑποκύψῃ ἄνευ ὕψων τῇ Λιουδμήλᾳ νὰ ἐκλιπαρῇ αὐτῆς κεράτια τινὰ καὶ νὰ ὑφίσταται τὰς προσβολτικὰς ἰδιοχειρίας ὑπ' αὐτῆς διδομένας πληρωμας εἰς τὸν ράπτῃν καὶ τὸν ὑποδηματοποιὸν του. ἤρξατο κρύφα νὰ κάμνῃ μικρά τινὰ χρή. Ἡ Λιουδμήλα μαθοῦσα τοῦτο, τῷ ἔκαμε ἀποτροπικούς σκηνάς, ἐπλήρωσε μετὰ κραυγῶν καὶ ὕβρεων τὰ χρή του καὶ ἠπειλήσε νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οὐδὲ μίαν ὑποχρέωσίν του θέλει ἀναγνωρίσει, ἂν ἐπανέλθῃ τὴν προξένου ταύτην, καὶ ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, κατὰ τὸ σύνθηες, ἐφοβήθη τὸ σκάνδαλον καὶ καταρώμενος αὐτὴν ἐκ ψυχῆς ὑπετάγη.

Κατ' ἐπιράνειαν καὶ ἐνώπιον ξένων ἀνθρώπων ἡ Λιουδμήλα ὠμίλει περὶ τοῦ συζύγου της πάντοτε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐπαινῶν, προσποιουμένη ὅτι δῆθεν ἀμφοτέροι ἀπολαύουσι τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας, ἐν τῇ κοινωνίᾳ δέ, ἂν ὑπῆρχε καὶ τις ἀμφιβάλλων περὶ τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, πάντοτε ἕκαστος προσεποιεῖτο ὅτι ἐπίστευε τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα εἶχεν ἤδη ἀπωλέσει πᾶσαν ἐλπίδα νὰ καταστῇ τὸ κέντρον τῶν ἰδίων αὐτῆς λα-

τρευντῶν, δὲν ἀπέμενε αὐτῇ ἄλλο ἢ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν κύκλον τῶν βωμολόχων ἐκείνων κυριῶν, ὧν ἡ μόνη ἀρετὴ εἶνε ἡ φαρισαϊκὴ ὑποκρισία, ἡ κατὰ κρισίς καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς πᾶν ἀπρόσιτον δι' αὐτάς. Ἡδὴ ἐκ βαθέων ἠτθάνετο αὕτη ἀκατάσχετον μῖσος πρὸς πᾶσαν ὥραίαν γυναῖκα, κατ' ἐξοχὴν δὲ πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας, ἡ ὑπόκωφος τοῦ κόσμου φήμη, ἐδείκνυνεν ὡς εὐτυχεῖς κατόχους καρδιῶν τινῶν. Ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα κατέστη εὐεργετικὴ κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ διεδραματίζετο τὸ πρόσωπον τοῦτο μετὰ τοσαύτης ἐντελείας, ὥστε, μετὰ παρέλευσιν μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἐξελέχθη μάλιστα ἀντιπρόεδρος ἐνὸς ἐκ τῶν φιλανθρωπικῶν κομιτῶν τῶν κυριῶν, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἐξόχως ἤρεσκεν εἰς αὐτήν.

— «ὦ! αὕτη εἶνε μία ἀγία γυνή! μετ' ἀναστεναγμοῦ ἔλεγον περὶ αὐτῆς αἱ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαι τοῦ εὐεργετικοῦ κύκλου.

— Ναί, ναί, ἀγία—ἀγία γυνή! διὰ πενήμιου ὕψους ἐπανελάμβανον οἱ ἄνδρες τοῦ αὐτοῦ φυράματος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΛΩ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὅμως πρέπει καὶ νὰ μᾶς τὸ εἰπῆτε καὶ νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξετε, ἂν θέλετε νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς λόγους σας. Διὰ τοῦτον καὶ μόνου δύνασθε νὰ σώσετε τὸν κόμητα.

— Νὰ σώσω τὸν κόμητα; . . . ἀνέκραξεν ὁ γέρον. . . Ποῖος κίνδυνος τὸν ἀπειλεῖ;

— Συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ δολοφονίᾳ, διαπραχθεῖσα τὴν 20 Σιπτεμβρίου 1820 κατὰ τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού.

— Ἀλλ' εἶναι ἄθῳς! . . ἑκατοντάκις ἄθῳς! . . καὶ τὸ βλέπετε κάλλιστα, ἀφοῦ ἐγὼ ζῶ!

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἀφοῦ μᾶς ἀποδείξετε ὅτι εἰσθε πράγματι ὁ ὑποκόμης.

— Τί πρέπει νὰ πράξω πρὸς τοῦτο; . . Εἰπέτε μοι.

— Αὐριο θὰ φέρωμεν ὑμᾶς εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου Βεζαί, ὅπου θὰ προσπαθήσετε νὰ ἀνεύρετε τὴν ἔξοδον διὰ τῆς ὁποίας ἐξήλθετε.

— Ὁ Θεὸς μοι ἀπέδωκε τὴν μνήμην καὶ τὸ λογικόν, ὅπως σώσω ἕνα ἄθῳν. Αὐτὸς θὰ με βοηθήσῃ.

Ἐνταῦθα ἔληξεν ἡ πρώτη ἀνάκρισις τοῦ γέροντος, ὃν ἀπὸ τοῦδε θὰ ἀποκαλῶμεν Ἀρμάνδον Βιλλεδιού.

Ὁ εἰσαγγελεύς, ἀρχίσας νὰ βλέπῃ τὴν δίκην ὑπὸ ἔπιψιν ὅλως διάφορον, διέταξε νὰ κρατήσωσι μὲν τὸν ἀναστηθέντα γέροντα, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν μεταχειρίζονται καὶ ὡς δεσμώτην.

Τὴν ἐσπέραν, ἀπέστειλεν αὐτῷ ἱμάτια, ὅπως ἐγκαταλιπὼν τὰ ράκη τοῦ ἀναλάβῃ ὅψιν ἀνδρὸς τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, εἰς τὴν ἰσχυρίζετο ὅτι ἀνήκειν.

Ὁ κύριος Πεσσελιέρ διετέλει ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ. Ἠγνόνει ἂν ὤφριε ν' ἀναγγείλῃ ἀμέσως εἰς τὸν Λουκιανὸν Βιλλεδιού τὰ συμβαίνοντα καὶ τὴν πιθανότητα θάνατος, οἷον ἦτο ἡ νεκρανάστασις πατρὸς ἀποθανόντος, πρὸ εἰκοσθετίας, ἢ ἂν ἦτο προτιμότερον νὰ περιμείνῃ ὅπως ὕλικοι ἀποδείξεις μεταβάλλωσι τὴν πιθανότητα εἰς βεβαιότητα. Ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ περιμείνῃ τεσσάρων ὅπως ὁ κύριος Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, ἂν ἦτο πράγματι οὗτος, ἀνακτήσεται, κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον, τὴν προσωπικότητά του.

Εἴτα ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ κ. Δεβεζαί.

Ἡ κατάστασις τοῦ κόμητος δὲν εἶχε χειροτερεύσῃ. Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐφαίνετο ἀνακτησάμενος τὰς λειτουργίας του, ἀλλὰ τὰ φωνητικὰ ὄργανα ἐξηκολούθουν ὄντα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς παραλυσίας.

Ν'

Τὸ τέλος

Προσεγγίζομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος. Θὰ ἀφηγηθῶμεν δὲ τὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συμβάντα ὅσον ἔνεστι συντομώτερον.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ πρῶν ἡλίθιος, ἡ μάλλον ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, μεταμορφωθείς ὅλως ὑπὸ τὸν νέον ἱματισμόν του, ὃν ἔφερε μετὰ τόσης χάριτος, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι οὐδέποτε εἶχε ἐγκαταλίπη αὐτόν, ὠδηγήθη εἰς τὸν πύργον Βεζαί, ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, ἀνευ συνοδίας χωροφυλάκων. Αἱ ἐπὶ τῶν θυρῶν τοῦ ὑπογείου σφραγίδες ἀφρέθησαν, καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὴν νεκρικὴν αἴθουσαν. Ὁ ὑποκόμης ἐγονυπέτησε ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐνώπιον τοῦ λιθίνου σταυροῦ ἐνὸς τῶν τάφων καὶ εἶπε :

— Θεέ μου ! . . . Θεέ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγαθότητος μὴ ἀφίσχῃς τὸ ἔργον σου ἀτελές. . . . ὠδήγησόν με . . . ἀπόδος μοι ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν μνήμην τοῦ παρελθόντος ἐκείνου, ὅπερ δι' ἐμὲ οὐδ' ὄνειρον εἶναι.

Εἴτα ἡγέρθη πλήρως πεποιθήσεως καὶ ἐλπίδος. Ὁ Θεὸς βεβαίως εἶχεν εἰσ ακούσῃ τὴν δέησίν του.

Ἐβάρδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ἀνοικτὸν τάφον, καὶ στηρίζας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ μαρμαροῦ, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς.

— Ἐδῶ ἤμην.

Οἱ δύο λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος ἀνεσκίρτησαν.

Οὐδεμία πλέον ἐπετρέπετο αὐτοῖς ἀμφιβολία. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἀπαταιῶν, μισθοδοτηθεὶς ὅπως ἐξαπατήσῃ τὴν δικαιοσύνην.

— Ἀκολουθήσατέ με, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἐνθυμούμαι.

Καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἀντίθετον ἄκραν τῶν ὑπογείων, ὅπου ἦτο ἐπὶ τοῦ τοίχου στενὸν τι ἀνοιγμα, ἐν ᾧ εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο λειτουργῶν τῆς Θέμιδος καὶ τοῦ γραμματέως, φέροντος φανόν. Κατ' ἀρχάς, ἐνόμισαν ὅτι ὁ διαδρομὸς ἐκεῖνος δὲν εἶχε τέλος, ἀλλὰ μετὰ μακρὰν πορείαν, ἀσθενεστάτη φωνῇ ἠκτὶς ἐφάνη εἰς τὸ βάθος ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Ὁ θολωτὸς ἐκεῖνος διαδρομὸς, οὗτινος οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ πύργῳ ἐγίνωσκε τὴν ὑπαρξίν, ἔφερεν εἰς κατηρειπωμένον κτίριον, κείμενον εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν ποδῶν ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ δόξους. Ἐρείπια καὶ θάμνοι ἔκλειον τὴν ἔξοδον. Ὁ ὑποκόμης, ἀνοιξας δίοδον διὰ τῶν κωλυμάτων ἐκείνων, εἶπε πρὸς τοὺς μετ' αὐτοῦ :

— Ἐντεῦθεν ἐξήλθον. Μοὶ πιστεύετε τώρα ;

— Κύριε ὑποκόμη, ἀπήντησεν ὁ εἰσαγγελεύς ὑποκλιθεὶς, ὡς ἰδιώτης εἶμαι πλέον πεπεισμένος, ἀλλὰ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου ἔχω ἀνάγκην καλλιτέρας διαφωτίσεως.

— Ἔστω, κύριε . . . θὰ φωτισθῇτε. Ὁ συμβολαιογράφος Λενδρὺ ζῇ ἔτι ;

— Ζῇ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃ τὸ γραφεῖόν του.

— Τότε ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς Τούρ. Ἄς πορευθῶμεν παρ' αὐτῷ. Ἦτο συμβολαιογράφος μου, θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ καί, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ διαρρεύσαντα εἰκοσιν ἔτη μὲ κατέστησαν ἄγνωστον, ἔχει ἔγγραφα σπουδαϊότατα τῆς οἰκογενείας μου, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξίν ἐγὼ μόνον καὶ ἐκεῖνος γινώσκωμεν, ἀρκεῖ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐνώπιόν σας καὶ θὰ παρέξω ὑμῖν οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλ' εἰκοσάκις τὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητός μου.

Ἡ πρότασις αὕτη ἔκοπτε τὸν γόρδιον δεσμόν, ὥστε ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ.

Ὁ ὑποκόμης δὲν εἶπεν ὑπερβολὴν.

Ὁ συμβολαιογράφος Λανδύ, σκυκινθεὶς τὸ πρῶτον ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού καὶ τῶν ἀναμνήσεων, ἄς ἀφύπνιζεν ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπον τοῦ τελευταίου τούτου, δὲν ἐβράδυεν ν' ἀναγνωρίσῃ πληρέστατα τὸν ἀρχαῖον πελάτην του, ὃν κατησπάζετο κλαίων.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπε τότε ὁ εἰσαγγελεύς, εἴθε ἐλεύθερος . . . ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ δώσω ὑμῖν φιλικὴν τινὰ συμβουλήν.

— Λέγετε, κύριε, σὰς παρακαλῶ.

— Ἡ χαρά, δὲν θὰ τὸ ἀγνοεῖτε, δύναται, ἐπίσης καὶ ἡ λύπη, νὰ ἦναι ὁλεθρία. Δέχθητε ἄχρι τῆς αὔριον νὰ φιλοξενήσω ὑμᾶς ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ

παρασκευάσω τὸν νιόν σας διὰ τὴν ἀνήκουστον, τὴν ἀπίστευτον, τὴν ὄντως θαυμασίαν χαρὰν, ἡ ὁποία τὸν περιμένει.

— Δέχομαι, κύριε, καὶ εὐχαριστῶ ὑμῖν ἀπὸ καρδίας. Ἀλλ' εἰπέτε μοι, ὁ πτωχὸς δεσμώτης . . . δὲν θὰ ἐλευθερωθῇ σήμερον ;

— Δυστυχῶς εἶναι ἀδύνατον !

— Διὰ τί ;

— Ὅσον προφανὲς καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀθρότης τοῦ κρατούμενου, εἶναι ἀνάγκη βουλευμάτων ἀθροῦ τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπως ἀκυρωθῇ τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως. Θὰ προκαλέσω ἀνευ ἀναβολῆς τὸ βούλευμα τοῦτο, καὶ αὐριον ὁ κύριος Δεβεζαί θὰ ἦναι ἐλεύθερος . . . ἀλλ' εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ αὐτῷ ἡ ἐλευθερία ; . . . Εἶναι ἀσθενής . . . λίαν ἀσθενής. Κεραινοδόλος ἀποπληξία τὸν προσέβαλε προχθὲς ἐν τῷ ἄλσει του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐφάνητε εἰς αὐτόν.

— Ἦτο λοιπὸν πεπρωμένον, ἐπιθύρυσεν ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχίαν του καὶ νὰ τὸν φονεύσω . . .

Ὁ εἰσαγγελεύς ὠδήγησε τὸν ὑποκόμητα εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ εὔρε τὸν ἱατρὸν τῶν φυλακῶν περιμένοντα, ὅστις εἶχεν ἔλθῃ ὅπως ἀναγγείλῃ αὐτῷ ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαί εἶχεν ἀνακτήσῃ τὴν φωνὴν καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ, ἀλλ' ὅτι ἐξησθένει προχθὲς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν — καὶ ὅτι ἀφοῦ ἔγραψε καὶ ἐσφράγισε δύο ἐπιστολάς εἶπεν εἰς αὐτόν ὅτι, αἰσθανόμενος πλησιάζον τὸ τέλος του, καθικέτευε τὸν κύριον εἰσαγγελέα νὰ μεταβῇ καὶ ἀκούσῃ τοὺς τελευταίους λόγους του καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν του.

Ὁ κύριος Πεσσελιέρ μετέβη ἀμέσως εἰς τὴν φυλακὴν. Εὔρε δὲ τὸν κόμητα καθήμενον ἐπὶ μεγάλῃς τινος ἑδρας καὶ μόλις ἀναπνέοντα.

Ἐπὶ τινος δὲ τραπέζης παρ' αὐτόν ἦσαν δύο ἐπιστολαί, ὧν ἡ μία ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν ὑποκόμητα Λουκιανὸν Βιλλεδιού, καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Καλλιουέ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἐψέλλισε, εὐχαριστῶ, διότι ἤλθετε . . . ἦτο καιρὸς . . . ἀποθνήσκω.

— Ὅχι, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ εἰσαγγελεύς, λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, Ὅχι, δὲν θὰ ἀποθάνετε . . . σὰς φέρω χαροποιὰν εἰδήσιν. . . ἡ ἀθρότης σας ἀναγνωρίσθη . . . Αὐριον εἰσθε ἐλεύθερος.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ἐπιθύρυσεν ὁ γέρον, ἐνῶ ἐν δάκρυ ἐκυλίστο ἐπὶ τῆς παρειᾶς του. . . Εἶναι πολὺ ἀργά ! . . . Εἶμαι ἀθῶς ! . . . τὸ βλέπετε ; . . . καὶ ὅμως δὲν ἠθέλετε νὰ μοὶ πιστεύσετε. . . Ἀ ! ὑπέφερα πολὺ. . . ὑπέφερα τόσον πολὺ, ὥστε ἀποθνήσκω.

Ὁ εἰσαγγελεύς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἔκλαιεν.

Ὁ γέρον ἐξηκολούθησεν :

— Εἶπον εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεόν : Λάβε τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ σῶσε τὴν τιμὴν μου . . . καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μοὶ εἰσήκουσε . . . Εἶμαι ἀθῶς. . . τὸ εἰδεύετε . . . καὶ ἂν

ποθνήσκω... ἀλλὰ τί σημαίνει;... Τὸ ὄνομά μου μένει ἀσπίλον... Ἡ θυγάτηρ μου δὲν θὰ αἰσχύνηται διὰ τὸν πατέρα της... Ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ζή... δὲν εἶναι ἀληθές;... ἡ ἐξήλθε τοῦ τάφου, ὅπως μὲ σωσῇ;...

— Ζή.

— Τόσον τὸ καλλίτερον. Θεέ μου, ἔσο εὐλογημένος... Ὅ, ἔλθω πρὸς σέ, ἔχων τὰς χεῖρας καθαρὰς ἀπὸ αἵμα... ὦ! ἂν ἠδύναμην τοῦλαχιστον νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν θυγατέρα μου, τὴν ἀγαπητὴν μου Μαγδαληνὴν... πῶς θὰ ἀπέθνησκον εὐτυχής!...

— Δύνασθε, κύριε... Τρέχω εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί νὰ σὰς φέρω τὰ τέκνα σας.

— Ἀληθῶς;... ἐπιθύρουν ὁ γέρον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξήστραψαν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἐντὸς ὀλίγου ἡ θυγάτηρ σας θὰ ἦναι πλησίον σας.

— Ἄν φθάσῃ ἐγκαίρως... ἄλλως... ἂν δὲν ἦμαι πλέον ζῶν... εἰπέτε εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν ἐσυλλογιζόμην, ὅτι ἀνέφερα τὸ ὄνομά της ἄχρι τῆς τελευταίας μου σιγῆς.

Καί μετὰ μικρὰν σιωπὴν, προσέθετο:

— Τὰς ἐπιστολάς ταύτας... θὰ τὰς δώσετε...

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐποίησεν αὐτῷ καταφατικὸν τι σημεῖον καὶ ἐξῆλθε δρομαίως. Ἡ συγκίνησις τὸν ἐπινεν.

Ἡ νύξ ἦτο προκεχωρημένη, ὅτε ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς τοῦ κυρίου Δεβεζαί ἠνεώχθη. Ὁ γέρον ἀνέπνεεν ἔτι, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ ἐφάνετο ἐτοιμὴ νὰ ἀποπτῇ.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐν ἀπελπισίᾳ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος καὶ σφίγγουσα αὐτοὺς σπασμωδικῶς ἀνέκραζεν ὀλοῦζουσα:

— Πάτερ μου!... πτωχέ μου πάτερ!... θὰ ζήσετε... δὲν εἶναι ἀληθές;... θὰ ζήσετε;...

Ὁπισθεν αὐτῆς εἰσῆλθεν ὁ Λουκιανός, ὅστις γονυπετήσας ἐπίσης ἔλαβε τὴν ψυχρὰν χεῖρα τοῦ γέροντος καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ, ἐνῶ τὰ δάκρυά τοῦ κατέβρεχον αὐτήν.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐποίησε κίνημά τι, προσπαθῆσας νὰ συνενώσῃ τὰς κεφαλὰς τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ. Ἀλλ' οἱ δύο νέοι, κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ιδέας ὅτι ἦσαν ἀδελφοί, δὲν ἐνέδωκαν εἰς τὸ κίνημα ἐκεῖνο. Τὸ φᾶσμα τῆς αἰμομιξίας ἠνωρθοῦτο φορικαλέον ἐνώπιόν των.

Ὁ γέρον ἐνόησε φαίνεται τὰς σκέψεις τῶν δύο νέων καὶ συναθροίσας τὰς τελευταίας αὐτοῦ δυνάμεις προσήγγισε τὰς κεφαλὰς των καὶ θέσας ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖρας, ἐπιθύρουν:

— Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους... τέκνα μου... ἀγαπᾶτε ἀλλήλους... Δύνασθε... Λουκιανέ... ἡ ἐπιστολὴ εἶναι ἐκεῖ... ἀναγνώσατε... Μαγδαληνὴ... κόρη μου... χαῖρε... σὰς εὐλογῶ ἀμφοτέρους... χαίρετε...

Καὶ ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἐσβέσθη

ἐν στεναγμῷ... ὅστις ἦτο ὁ ὕστατος τοῦ γέροντος.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἦτο νεκρός. Ἡ ὥραία ψυχὴ τοῦ, ἣν ἐν μόνον ἐγκλημα εἶχε ρυπάνῃ, διὰ μακρῶν βρασάνων ἐξαγνισθὲν, εἶχεν ἀνέλθῃ πρὸς τὸν ὑπέρτατον κριτὴν... πρὸς τὸν Θεόν, οὗ ἡ ἀγαθότης εἶναι ἀπειρος, διότι καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ εἶναι ἀπειρος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ θύρα ἠνεώχθη ἡσύχως καὶ δύο νέα πρόσωπα εἰσῆλθον: ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν. Ὁ Ἀρμάνδος, πλησιάζας, ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ πτώμα καὶ λαβὼν τὴν ψυχρὰν αὐτοῦ χεῖρα εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Κάρυλε, Ἐρρίκε, κόρη Δεβεζαί, ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, ὅπου νῦν εἶσαι, συγχωρησόν μοι... παρκαλεῖ δὲ καὶ τὸν Θεόν νὰ μοὶ συγχωρήσῃ, διότι ἡμάρτησα καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἐνώπιόν σου.

— Κύριε Λουκιανέ, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅτε εἶδε τὸν ὑποκόμητα ἀνεγερθέντα, Ἰδοὺ ὁ πατήρ σας, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς σὰς ἀποδίδει... ἐναγκαλίσθητε αὐτόν.

Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς συνεσφίγγθησαν ἐν ἀφῶν καὶ παρατεταμένη περιπτύξει.

Ἡ Μαγδαληνὴ γονυπετῆς ἔκλαιε καὶ οὐδὲν ἤκουε.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ANTONY JULLY

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ἰσπανικὴ παράδοσις

[Τέλος]

Αἰφνης τὸ λοζὸν καὶ ἀγρίως σπινθηροβολοῦν βλέμμα τοῦ συνήντησε τὸ τοῦ Γιοζέ.

Κύπτει τὴν μεγαλοπρεπῆ κεφαλὴν τοῦ, εἰσάγων σχεδὸν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων τοῦ ποδῶν, καὶ μὲ ὀρμὴν ἀποσπώμενου βράχου διευθύνεται μουγκρίζων ἐναντίον τοῦ.

Κάτωχρος ὁ Γιοζές προτείνει τὴν λόγην... Ἀλλὰ τὸ κτύπημα ἀπέτυχε καὶ ἐν ριπῇ ὀρθαλμοῦ ἵππου καὶ ἀναβάτης εὐρέθησαν μετέωροι ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ μανιῶδους ταύρου.

Ταλαντεύεται ὁ Καντάρος, χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ τέλος πίπτει βρῦς ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Γνωρίζετε, σενόρε, πόσον εἶναι φοβερὰ ἡ θέσις τοῦ πικαδόρ, ὅταν πέσῃ; εἶναι σὰν νὰ μὴν ἔχῃ πόδια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μόνον οἱ χουῶλος ἠδύνατο νὰ τὸν σώσουν, ἀλλὰ κατὰ κακὴν τοῦ τύχην οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Ἀρένας, δύο δὲ μόνον ἦσαν πλησίον τοῦ καὶ ἐκ τούτων ὁ μὲν εἰς εὐρίσκετο περιωρισμένος μεταξὺ τοῦ σειομένου ὄγκου ταύρου καὶ ἵππου καὶ τοῦ περιφράγματος, ἄρα ἀνίκανος νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἦτο ὁ Πέτρος.

Ἐξαλλος πλέον ὁ ταῦρος, ἔσειε τὸν ἄπνουν ἵππον, ὅτε ἀφήσας αὐτὸν ἔμελλε

νὰ ζητήσῃ τὸ ἕτερον θῦμά τοῦ, τὸν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους Γιοζέ.

Μόνος ὁ Πέτρος ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ καὶ πράγματι, ταχύς ὡς ἀστραπή, ἐξεδίπλωσε τὴν κάπα! τοῦ, καὶ ἔμελλε δι' αὐτῆς νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου καὶ οὕτω νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ· ἀλλ' αἰφνης τὸ βλέμμα τοῦ ἔλαμψεν ἀπαισίσως· εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν θεατῶν ἀνεγνώρισε τὴν ἐρωμένην τοῦ, παρατηροῦσαν μὲ βλέμμα συμπαθὲς τὸν ἀπέναντί της ἀκίνητον Γιοζέ.

— Κατάρ! διελογίσθη ὁ ἄθλιος, δι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ Γιοζές ἐξέλεξε αὐτὴν τὴν θέσιν διὰ νὰ εἶναι πλησίον της!

Ἀμέσως ἠλλαξεν ἀπόφασιν ἡ κάπα τοῦ μόλις ἔψχυσε τὴν ράχιν τοῦ ταύρου, αὐτὸς δὲ, ἐγκαταλιπὼν τὴν θέσιν τοῦ, ἔφυγε δρομαίως.

Κραυγὴ φρίκης, ὡς ἀπὸ ἐνὸς στόματος, ἐπλήρωσε τὴν Ἀρέναν.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Γιοζές, βληθεὶς εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους, ἐσφάδαζεν αἰμόφυρτος ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ μανιῶδους ζώου. Κραυγαὶ ἀκράτητοι ἠγέρθησαν ἐναντίον τοῦ ἐγκαταλιπόντος τὴν θέσιν τοῦ κακούργου Πέτρου.

«Φουέρα! Φουεγκάτο!» ἐφώναζον καὶ ὀλόκληρον τὸ πλῆθος ἐκραύγαζεν: «ἐκδίκησιν! ἐκδίκησιν!»

Καὶ ὁ Θεὸς ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τοὺς τὴν δώσῃ.

Ὡχρὸς ὁ κακούργος καὶ ἀκίνητος, δὲν ἤξευρε πόθεν νὰ διαφύγῃ· οἱ ὀδόντες τοῦ συνεκρούοντο καὶ μόλις ἐκρατεῖτο ὀρθός, τόσον ἔτρεμεν ὁ ἄθλιος, συλλογιζόμενος τὸ κακούρημά τοῦ.

Οἱ θεαταὶ ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν καὶ κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε εἰς τὸν ταῦρον. Τυφλὸν πλέον ἀπὸ τὴν ὀργὴν τὸ ζῶον, ἐκ τῆς θέας τῶν αἱμάτων, δὲν ἔβλεπε ἄλλο σῶμα κινούμενον παρὰ τὸ τοῦ τρέμοντος Πέτρου.

Ὑπόκωφος μυκηθμὸς ἠκούσθη, εἶτα κρότος θρακυομένων ὀστέων καὶ οἱ θεαταὶ περίφοβοι καὶ ἱκανοποιημένοι συγχρόνως εἶδον φορικῶντες τὸ σῶμα τοῦ Πέτρου νὰ ἐκσπενδονισθῇ ὑπὸ τοῦ ταύρου, οἰκτρῶς παραμορφωμένον, εἰς τοὺς πόδας τῆς ἐρωμένης τοῦ.

Καὶ ὅμως εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κατηραμένης ἐκείνης γυναικός, τῆς αἰτίας ὄλων τῶν κακῶν οὔτε δάκρυ ἐφάνη, οὔτε μὺς ἐκινήθη.

Ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε τὸν ἄθλιον Πέτρον νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ τὸν διετήρησεν οὕτω παραμορφωμένον εἰς τὴν ζωὴν διὰ νὰ ἐπαιτῇ καὶ νὰ βρασιζέται.

Ὁ Ἀραγώνιος ἐσιώπησεν, ἄφ' οὗ δὲ μετεκινήθη ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ, προσέθεσεν ἐν εἰδὲι ἐπιλόγου:

— Ἐ! καὶ τώρα τί λέτε, σενόρε; εἶχα δίκαιον νὰ τὸν εἰπῶ κακούργον;

— ὦ! σὰς συμβουλεύω, μὴν ἐμπιστεύεσθε ποτὲ τοὺς γιτανούς· ἡ καρδιά των εἶναι πλέον μαύρη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

1. Cara, ἡ ἐρυθρὰ σινδὼν.

2. Δεῖλέ! ἀνάνδρε!